

УЯВИТЬ СОБИ СТОКГОЛЬМ. Саме до цього далекого європейського міста забрав стареньку маму з Білорусі після смерті батька всесвітньо відомий музикант і мистецтвознавець Михайл Казінік (приїздив він із виступами якось і до Білої Церкви).

І ось яка там відбулась історія. Через три місяці мамі дали власну квартиру, бо вважається, що вона не може залежати ні від кого, крім держави, забезпечили пенсією, безплатними медициною, електроенергією, таксі, громадським транспортом. Але найголовніше – в іншому. Їй надійшов чудовий лист. У ньому йшлося про таке: якщо ви хочете вивчити шведську мову, ласкаво просимо. Мамі 73. Трохи повагавшись, вона зрештою вирішує йти до школи. Були там на роки 10 старші, були і трохи молодші. Почалося навчання. Зі всіма шкільними історіями: закоханостями, святкуванням днів народження з тортами, з поїздками Швецією... І все безплатно, все державним коштом.

Так ось, розмірковує Михайл Семенович, у певному віці людина отримує парадигму: життя закінчилося, попереду лише хвороба, темрява і смерть. Але людина – це не тільки про тіло, це дух, переконаний маестро. І як тільки ви пере програмуєте мозок, ви перестанете старіти, смерть скасовується. Любіть себе, закликає Казінік, вставайте з дивана не для того, щоб дістатися до найближчого крісла, а для того, щоб дивуватися. Що таке старість? Це нездатність дивуватися. Необхідно продовжити життя, щоб душа постійно отримувала заряд від великої культури, музики. Ці сигнали йдуть із вічності, тому безсмертя – це серйозно, стверджує митець, і душа, яка не визріла в тілі, а тіло знищило її, може виявитися не безсмертною. Безсмертя треба заслужити...

● А ось на цій вартісній, високій ноті ми різко змінимо... географію. Від уявного благополучного Стокгольма перенесімося до нашої Білої Церкви. Ні, зовсім не для того, аби примітивними порівняннями виявити й без того зрозумілу різницю між рівнем життя літніх людей ТАМ і ТУТ. Цікава розповідь про маму якраз, навпаки, демонструє, наскільки світ нині глобалізований, як непомітно, але тісно пов'язані процеси й люди в ньому. Простіше кажучи, вже неможливо закривати очі на безсумнівну необхідність державним, муніципальним інституціям створювати старшому поколінню громадян такі умови, аби вони не доживали віка, а просто жили повноцінним, гідним життям. І, власне, саме в цій царині Біла Церква заслуговує на вельми високу оцінку. Ми були в цьому переконані всі 33 роки, відколи існує міський Територіальний центр (повна нинішня назва – Комунальна установа БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг»), що і є втіленням якнайвищого рівня владної опіки над людьми, які її потребують. І остаточно утвердилися в цій думці цьогогоріч, коли давно випробувані, відшліфовані форми його роботи змусив різко переналаштовувати невідомий, страшний коронавірус Covid-19.

Як було

● Хай яким пафосним видасться вам наш невеличкий екскурс у докоронавірусні часи Терцентру, очолюваного неймовірно енергійною, компетентною, талановитою людиною – Іриною Пантеліївною Догою, ми все ж таки не можемо від нього втриматися. Передусім тому, що все це не тільки схоже на європейські зразки ставлення суспільства до старих людей, а тим зразком і є. Починаючи із прекрасного приміщення, вже переступивши поріг якогось, потрапляєш в атмосферу затишку і естетичної довершеності. Є ще одна причина нашого коротенького спогаду про те, як працювала установа, поки не змушена була змінити графіки. Це численні її клієнти. Ви зрозумієте, чому вони сумують і все телефонують: раптом обмеження вже знято і можна знову прийти до рідних стін...

● Звісно, в одній газетній публікації неможливо детально розповісти про всі напрямки роботи колективу Терцентру. Адаже тут повноцінно працювали 4 відділення: денного перебування; соціальної допомоги вдома; організації надання адресної натуральної та грошової допомоги; обліку бездомних осіб та осіб, звільнених з місць позбавлення волі. Тут можна було вчити українську, англійську, польську, італійську та німецьку мови, співати в «Берегині» чи «Смерічці», оволодівати комп'ютером, відвідувати психологічний, спортивні, художні та інші гуртки й навіть театральну студію. Можна було отримати послугу перукаря, манікюрниці, швачки, взуттєвика, робітника з ремонту будинків, пральні тощо. Терцентр серйозно опікувався бездомними та звільненими, з місць позбавлення волі: від харчування до працевлаштування. Фахівці відділення соціальної допомоги вдома взагалі, наче ласкаві нянечки, піклувалися про клієнтів, які вже не можуть себе повноцінно обійти.

Як стало

● Про те, що змінилося в роботі установи, відколи умови диктує коронавірус, ми вже також писали. Але тоді, навесні, ще всі наївно сподівалися, що пандемія невідомої хвороби – ненадовго. Що це такий собі форс-мажор, який гуртом здолаємо, і все повернеться в колишнє русло. Сталося не так. Тому деякі напрямки діяльності поки що зі зрозумілих причин згорнуті. Але Терцентр був і залишається мобільним, оперативним підрозділом міської влади, який вирішує чи не найголовніше нині питання: гарантовану матеріальну допомогу і повну психологічну захищеність вразливих категорій білоцерківців.

ІРИНА ДОГА:

– Від самого початку карантину ми отримували суттєву допомогу від місцевої влади. Були надані в потрібній кількості дезінфікуючі розчини, працівників забезпечили рукавицями, масками. Дуже швидко ми отримали посвідчення працівників критичної інфраструктури, завдяки яким без проблем можна було користуватися громадським транспортом і вчасно доставляти закуплені клієнтам продукти.

За бюджетні кошти було придбано тисячу продуктивних наборів, а також виділені овочі. Надзвичайно приємно, що нам запропонували підтримку й місцеві підприємці. Загалом завдяки чуйним, шляхетним людям та рукам наших робітників було перевезено, спаковано та доставлено за призначенням біля 75 тонн гуманітарної продукції. Ми сердечно дякуємо всім, хто розділив з нами високу соціальну відповідальність у такі непрості часи.

Постійно продовжувала працювати й послуга «Соціального таксі». Ним користуються люди, які можуть пересуватися тільки у візочках або з паличкою. В цей період вони також потребували допомоги. Приміром, дехто має проходити гемодіаліз. Був випадок, коли в людини різко пропав зір – треба було доставити до лікарні. Того ж колишнього безхатька, що не може самостійно пересуватися, транспортували, оформляючи до будинку-інтернату.

Надаємо також перукарські послуги. Поки що – тільки вдома.

Маю наголосити, що соціальним робітникам, які безпосередньо надають соціальні послуги громадянам за місцем проживання, встановлені доплати до заробітної плати. Це абсолютно справедливо, зважаючи й на ризики, і на самовіддане ставлення цих людей до своєї справи.

30 серпня "Тромадській думці" – 30 років!

Білоцерківська міська районна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 59–60 (13864-13865), 7 СЕРПНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Єдина річ, яку залишили у цьому світі, – це любов

Працівники відділення соціальної допомоги вдома

● У ситуації, що склалася, основний тягар відповідальності ліг на жінок, які працюють у відділенні соціальної допомоги вдома. Його завідувача, **Валентина ЛЕМЕШИНЬСЬКА**, згадує про навантаження, які додалися до обов'язків її підлеглих:

– Ми розуміли, що основне завдання в частині допомоги вразливим категоріям, які опинилися в зоні ризику, в цей період ляже саме на нас, адже ми обслуговуємо людей похилого віку, малорухомих.

● Складнощі в роботі були. Насамперед, лівову частку часу в наших соціальних робітників забирали черги під маркетатами та біля аптек. Крім того, люди виявилися на передовій цього фронту, тому, звісно, був і страх, було трохи психологічно складно. Але ми, як могли, підтримували тих, хто на нас покладався, та надавали їм необхідну допомогу. Значно частіше почали прибирати приміщення клієнтів. Вимірювали їм температуру двічі на день. Працювали й у вихідні, а інформацією обмінювалися у спеціально створеній вайбер-групі.

● Продукцію, що надходила, ми розміщували в нашому спортзалі. Там її фасували, потім розвозили, перед тим сформувавши маршрути по місту, щоб доставити швидше. Занесли пакунки кожному в квартиру, попередньо попередивши про наш візит. Словом, здійснена величезна робота!

● У нас були добрі помічники. Із транспортом дуже допомогли Тролейбусне управління та Автобусний парк. А коли місто віділило овочі, тоді долучилися ще й працівники спортивних шкіл. Бо з 2-ма пакетами по 8 кг

картоплі, плюс по кілограму моркви, буряка й капусти на одного клієнта (а в кожній працівниці їх 15) жінці було б таки дуже складно впоратися.

● Унікальним досвідом для обох сторін стали новостворені мобільні групи та «гаряча лінія», дзвінки на яку від потенційних клієнтів могли надходити і протягом дня, і навіть вночі. Тут жартують, що мобільний телефон допомоги став «червоним». Комусь терміново потрібні були ліки, комусь – продукти, до когось не могли доїхати із-за кордону діти, а батьки потребували допомоги... Соціальні працівниці реагували гранично оперативно. Зрештою, як і має бути, коли роботу виконує відпрацьований, чіткий, дієвий механізм, за яким стоять просто безмежно добрі, небайдужі, сердечні жінки.

● «Після того, як багато людей особисто побачили роботу нашої служби і зрозуміли, що їй можна довіряти, значно збільшилася кількість земляків, які виявили бажання, аби ми їх обслуговували. Був випадок, коли доньку-пенсіонерку не пустили в тролейбус, коли та хотіла поїхати по медикаментах для престарілої мамі. І вона звернулася до нас, аби в разі схожої ситуації бути впевненою, що соціальний працівник вчасно прийде до її мамі, а вона не хвилюватиметься з цього приводу», – розповідає Валентина Лемешинська. І не стримується, щоб не додати, яким дуже теплим є її колектив. Що в ньому панує взаємоповага, взаєморозуміння, взаємодопоміжність. Що, на її думку, він найкращий у місті! Хіба можна в тому сумніватися? Хіба, якби було по-іншому, в таку непросту, часом психологічно виснажливу, справу приходили б цілими династіями? Чи присвячували б їй усе життя, як зробила Тетяна Володимирівна Павлусь, котра працює в Терцентрі 31 рік, Зінаїда Олександрівна Зарецька – 29 років, Галина Мар'янівна Бондар, Лариса Миколаївна Бушмакіна, Лариса Володимирівна Венгер та Лариса Сергіївна Цвик – 27 років, Ірина Іванівна Хоменко й Надія Миколаївна Чобітько – 26 років?..

● Ось ми й повернулися до того, з чого почали. До основ, до любові й поваги. Саме вони, хай там що проголошують прагматичні поціновувачі утилітарних благ, є тим, на чому тримається всесвіт людини. Кожен з нас заслуговує і на гідне життя, і на гідне його завершення. А зразковий досвід білоцерківського Терцентру, який, до речі, був визнаний кращим в Україні, додає в цьому плані оптимізму. Всім потрібна установа потихеньку розширюється (відкрито її філію на вул. Василя Стуса, планується відкриття її на масиві Леваневського). Здається, почав утілюватися й чи не найочікуваніший у Білій Церкві проект – облаштування стаціонарного будинку для літніх людей. Чому він важливий? Бо там, де не чекають вироку страшного суду, а готують душу до безсмертя, триває сповнене подіяння життя.

Валентина ХРАБУСТ

Негаснучі свічі

Небуденна духом

ОПАНАСЕНКО НІНА ПЕТРІВНА

(1942-2013)

ЇЇ СЕРЦЕ ПЕРЕСТАЛО БИТИСЯ ВЛІТКУ СІМ РОКІВ ТОМУ. ПОПРИ ТЯЖКІСТЬ ЖИТТЯ, ВОНА ЙОГО ЛЮБИЛА І ТВОРИЛА В ПОЕТИЧНИМ СЛОВІ ДО ОСТАННІХ ДНІВ...

Поезія, до якої належить і творчість Ніни Опанасенко, має свою принагідність і цінність, вона по-своєму гранично випробувана долею і ведеться не наказово примушено, а по-життєвому в дійсному спосібі.

Трагічно-героїчне життя цієї жінки та її поезія поступово набували визнання, бо такі, небуденні духом люди, що пізнали гірко-го удару, знайшли в собі сили жити і боротися, творити добро.

Ніна Петрівна не обтяжувала своїми проблемами інших, а підносила тих, хто з нею спілкувався, хто її морально постійно підтримував, бо, думаю, посправжньому відчувала, що все це нею закладено в її поетичному слові, слові, специфічному за матеріалом і мотивами, яке згодом мало широке людське звучання:

*Корені – стомлені люди:
знають печалі,
Знають самотність,
тож, зустрічаючись,
Переплітаються в повному
сенсу мовчання.*

Свого часу я часто спілкувався з відомим письменником, Шевченківським лауреатом Олесем Лупієм, який тоді працював у Спілці письменників. Олесь Васильович завжди цікавився долею Ніни Петрівни, а згодом до її збірки «Зболена душа не сироті» написав передмову, яку назвав «Віра дає силу». В ній він писав: «Про височінь духу поетеси, про її працю, про яскраві її поезії, про людей, друзів її писали безліч газет, бо вірші її не залишають читача байдужим: всупереч тяжкій недужі вона знаходить в собі сили дарувати людям тепло свого таланту».

...А народилась Ніна Петрівна в с. Мар'янівці Васильківського району – батьківщині її славетного земляка, всесвітньо відомого співака Івана Семеновича Козловського. Вчилася в школі, але підступна хвороба обмежила її життєві можливості, поселивши в чотири сні з єдиним вікном. Довгі безсонні ночі не зламали її волю, вона стійко долала сум і відчай, і згодом душа потягнулася до слова. Тривалий час перебувала в обласній лікарні, з часом з відзнакою закінчує філологічний факультет Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка. Починає писати російською мовою. Перші її

збірки виходять у видавництвах «Молодь» та «Радянський письменник» – «Ветка в окне», «Упавший лист», «Время дарит равнана долю»... Її поетичні спроби помітила відома поетеса Л. Забашта. А згодом її здобутки високо оцінили видатний поет Л. Вишеславський та славетний співак І. Козловський. Тут слід нагадати, що Іван Семенович постійно підтримував свою землячку – він же влаштував її до обласної лікарні, з Японії привіз дефіцитні ліки, а, по-знайомившись із її віршами, пророко відзначив: «Слава Богу, що ваша долянка при ділі, що Ви і слово – нероздільні».

Думаю, що все життя Ніни Петрівни – це довгий життєвий процес шукань і боротьби. І в тім числі – й боротьби з самою собою. І в цих складних умовах формувалася її особистість, світогляд. Тому в багатьох її віршах пам'ять не лише «фактична», а й аналітична, вона по-своєму естетично освоює життєву дійсність:

*І співає, і плаче
поетки перо:
У безпросвітку щастя
її віднайшло!
Рідним словом напоєна,
як джерелом,
Золотої людини
зігріта добром.*

У подальшій творчості авторка розробляє свої особливі напрями, свої прийоми, вона дослухається порад колеґ по перу, інколи в її поезії озивається відверта чи прихована полеміка з читачами і колеґами, інколи вона конкретна, інколи умовна, проте зі знанням життєвих процесів.

Плідна праця поетеси дає свої плоди. З роками виходять у світ її численні збірки: «Ночь разбросала светлячки», «Стрічати зірку і людину», «І всміхається щастя мені», «О четвертій над ранок», «Бігли білочка з ялини», «Квітка лопикамін», «Переінакшене щодення», «Вибране», збірка оповідань для дітей середнього та старшого шкільного віку «Зачарована Катруся», «Захочемо – набудемось!», книга есеїв «Всіх наділяю серцем чистим»... І, безумовно, численні публікації в періодичній пресі.

Я зримо пам'ятаю ті, нині вже такі далекі, творчі вечори Ніни Петрівни з її участю в будинку організації і камерної музики, ЗОШ-21 та інших навчальних закладах, коли сама її присутність підносила поетич-

не слово на вищий щабель, воно звучало по-особливо-му, викликало у слухачів неповторні емоції. Так сталося, що на її вірші я написав єдину пісню. Це – «Споглядаю тебе». Вона її любила, а я, по можливості, завжди її виконував на творчих зустрічах:

*Споглядаю тебе
І молюсь, щоб ти жив,
Хочуть цього і птахи,
Й високеє небо...*

Ніна Петрівна мала численних друзів, окрім тих, хто був з нею завжди поруч – сестра Галя, Жанна Мірошкіна. А це – подружжя Гаїв, працівники районної бібліотеки, вчителі та учні ЗОШ-21 та Терезинської школи, інших шкіл і бібліотек, тих, хто надсилав численні листи і морально підтримував цю талановиту жінку.

Творчість і життєвий подвиг Ніни Опанасенко – члена НСПУ – відзначені багатьма творчими і державними нагородами.

Вона – лауреат обласної премії ім. О. Бойченка, міської ім. І. Нечуя-Левицького, обласної ім. Г. Косинки, про неї вміщено матеріал в бібліографічному енциклопедичному словнику «Жінки України», нагороджена Міжнародною пам'ятною медаллю «Тим, що здолала долю» та орденом княгині Ольги 3-го ступеня.

Вона удостоєна звання «Почесний громадянин Білої Церкви» та занесена до її «Золотого фонду». Ніна Петрівна любила наше місто, чудовий парк «Олександрія».

У вірші «Слава Богу!» вона написала:

*І слава Богу,
що дивлюсь на небо
У Білій Церкві –
не на Соловках!*

Думаю, що поезія Ніни Опанасенко, позбавлена поетичної облуди і красивості, солодкої риторичності, житиме з нами. Бо те, що вона встигла зробити всупереч тяжкій долі, – непроминуше:

*Країна є, в країні
навіть будні празником,
Коли і влада, і народ
у злагоді живуть.*

**Анатолій
кульчицький**

Олег Денисенко:

«Абонентська плата за транспортування газу перетворює народ України на жебраків»

● ТОЧКА ЗОРУ

ОДРАЗУ ХОЧУ ПОПРОСИТИ ВИБАЧЕННЯ ЗА ДЕЯКУ ШОРСТКІСТЬ ДАНОЇ СТАТТІ. ЦЕ МОЇ ПОЧАТКОВІ СПРОБИ РОЗДУМІВ НА ПУБЛІКУ. БЕЗ ПРАВОК. БЕЗ ЗАЛУЧЕННЯ «СТОРОННІХ ОСІБ». ЦЕ МОЯ ВІДВЕРТІСТЬ ПЕРЕД ЧИТАЧАМИ. МОЇ РОЗДУМИ. І Я БУДУ ВСІМ ВДЯЧНИЙ ЗА РОЗУМІННЯ І НЕБАЙДУЖІСТЬ.

...Мій ранок починається з відвідування парку «Олександрія» та вивчення новин нашого міста. І саме ці новини формують мій настрій і мій день. Тому що для мене не існує чужих проблем і чужого горя.

І саме тому, що, в першу чергу, я – житель Білої Церкви, а вже потім – член міськвиконкому, хочу поговорити з вами про ті нагальні проблеми, які на даний час нас усіх турбують.

В останній місяць літа починаєш думати про осінь. І не тому, що осінь – чудова пора року, а тому, що саме восени до наших поштових скриньок надійдуть вони... оновлені... перераховані... платіжки. Ті самі, про які вже неодноразово говорили з екранів телевізорів, обговорювали у пресі та на просторах інтернету. Я не критик, а тим паче – не критикан, тому просто поділюся своїм баченням проблеми.

24 грудня 2019 року національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП) ухвалила постанову № 3013 «Про встановлення тарифів для ТОВ «Оператор ГТС України» на послуги транспортування природного газу для точок входу і точок виходу на регуляторний період 2020–2024 років. Що ж відбулося? Компенсацію недоотриманих облгазами доходів за минулі роки переклали на споживачів.

Особисто я вважаю рішення НКРЕКП щодо встановлення абонентської плати за транспортування газу не просто антисоціальним, а й злочинним, бо воно перетворює народ України на жебраків. За кожен день прострочення платежу споживач має сплатити ще й компенсацію, яка дорівнює розміру самої плати. Тобто споживач сплачує подвійний тариф за розподіл. Але ж і тут є подвійне дно: датою оплати є не дата оплати квитанції в банку чи онлайн, а дата, на яку оплата була зарахована на рахунок. Сплатити за доставку газу потрібно до 20 числа. Але ж пенсії і зарплати нараховуються в кінці місяця. Тож виходить, що споживач автоматично потрапляє у замкнуте коло і безвихідь, завдяки яким поповнюються кишені чиновників і чинуш.

І тому людей, у яких не вистачає коштів на харчування, ліки та сплату комунальних послуг, цілком справедливо обурює таке рішення.

Наші люди – дуже відповідальні й чесні, і якби була можливість, то вони б обов'язково розраховувалися з усіма боргами. Але ж коли постає вибір – життя або платіжка, немає нічого дивного, що людина обирає своє споконвічне право – жити.

Я вважаю, що введення абонплати за доставку-розподіл газу є незаконним, адже більшість домогосподарств (особливо у селах) будували газорозподільчі магістралі до своїх будинків за власні кошти. Це все одно, що я придбав у магазині товар, розрахувався за нього, привіз додому, а мені прийшов ще один рахунок за доставку, бо товар був у пакеті з магазину. А чому б і ні?

Я не буду апелювати цифрами, які зазвичай наводять у подібних статтях. Жителі нашого міста настільки обізнані та інтелектуальні, що знають майже всі показники чи не найкраще за деяких високопосадовців. І тому ще раз підтверджувати цифрами факт, що нас ошукують і над нами знущаються, – не буду. Я просто хочу донести до читачів, що я, Олег Денисенко, – житель нашого міста.

Я людина, яка стикається з усіма проблемами, що випадають на долю білоцерківців. Яка бажає і може допомогти вирішенню цих проблем.

І якщо місцева влада почне відстоювати інтереси своїх громадян, то я з радістю допоможу їй усіма силами й можливостями, навіть у тому випадку, коли мені особисто не імponує хтось із представників цієї влади. І, навпаки, коли я побачу, що влада нехтує інтересами свого народу, то я стану на захист людей і вимушений буду піти в опозицію до влади, попри особисті симпатії до конкретних представників.

І САМЕ ТОМУ, ЩО Я – ГРОМАДЯНИН, – ВСІЯКО БУДУ ПІДТРИМУВАТИ ВИМОГИ ЩОДО СКАСУВАННЯ ВИЩЕВКАЗаної ГАНЕБНОЇ ПОСТАНОВИ НКРЕКП ВІД 24 ГРУДНЯ 2019 РОКУ.

До уваги відвідувачів Білоцерківських відділів обслуговування громадян № 1, 2, 3, 4 (сервісний центр)!

З метою дотримання заходів, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19), з 01.08.2020 року прийом громадян проводиться **за попереднім записом**:

- ✓ Білоцерківський ВОГ № 1 – тел. **068-728-90-51**;
- ✓ Білоцерківський ВОГ № 2 – тел. **068-728-90-02**;
- ✓ Білоцерківський ВОГ № 3 – тел. **068-728-90-53**;
- ✓ Білоцерківський ВОГ № 4 (після відкриття) – тел. **068-728-90-54**;

✓ **через вебпортал електронних послуг Пенсійного фонду України**, де Ви також зможете подати заяву про призначення/перерахунок пенсії, отримати довідку про розмір пенсії, ОК-5, ОК-7, форми 9, а також відомості з власної пенсійної справи (вид та суму призначеної пенсії з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, закон, згідно з яким призначено пенсію, тощо).

Сердечні, теплі слова вітань і побажань шлемо з нагоди ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
нашим давнім, вірним друзям –

депутатові Білоцерківської міської ради, відомому в місті благодійнику
МИКОЛІ ВОЛОДИМИРОВИЧУ ДАШКЕВИЧУ

та редактору телерадіоорганізації «Місто»
ТЕТЯНІ ВАЛЕРІЇВНІ ЦЕЙТЛІНІ!

Бажаємо, щоб добрі починання
Були успішно втілені в життя.
Нехай людська повага і визнання
Крокують поруч з вами в майбуття!

З повагою – рада ветеранів 3-го мікрорайону

Київщина – в «зеленій» зоні

Державна комісія з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій встановила нові рівні епідемічної небезпеки поширення COVID-19, а саме: затвердила поділ України на «зелену», «жовту», «помаранчеву» та «червону» зони. Цей розподіл почав діяти з 3 серпня.

Всі райони та міста обласного значення Київщини перебувають у «зеленій» зоні.

Для регіонів «зеленої» зони діятимуть такі обме-

жувальні заходи, як перебування у масках у громадських місцях, перебування у приміщеннях із дотриманням дистанції, заповненість у місцях проведення масових заходів – не більш як 50%.

У «червону» зону потрапили міста Луцьк і Тернопіль, а також Кіцманський район Чернівецької області, повідомляє сайт Київської облдержадміністрації.

До початку нового навчального року залишилось менше місяця. Уже зараз зрозуміло, що за літо коронавірус не відступив. Тож у батьків виникає чимало питань щодо навчального процесу із вересня: чи безпечно дітям відвідувати школи, чи доцільно продовжувати дистанційне навчання? Наразі уряд готує кілька сценаріїв відновлення роботи шкіл восени залежно від епідеміологічної ситуації. Деталі з'ясували експерти Центру громадського моніторингу та контролю.

Чи підуть діти до школи 1 вересня?

З 1 СЕРПНЯ в Україні діють нові правила адаптивного карантину, що дозволяють посилювати чи послаблювати обмеження в окремих містах і районах. Тепер регіони розділені на зони залежно від епідеміологічної ситуації: «зелену», «жовту», «помаранчеву» та «червону». Відповідно до цього поділу, в МОЗ є декілька варіантів роботи шкіл з 1 вересня.

Забора на відвідувати школи діятиме тільки у «червоній» зоні. Тож у регіонах, де досі діє жорсткий карантин, діти вчитимуться далі дистанційно. Рішення про належність до певної зони ухвалюватимуть на рівні району та навіть міста. Це означає, що й у «червоній» зоні можуть бути «зелені» міста та села.

Критерії для карантинних обмежень залишаються незмінними: завантаженість ліжок у лікарнях, кількість тестувань на 100 тисяч громадян, відсоток виявлення хворих і динаміка захворюваності. Поділ на зони переглядатимуть залежно від рівня захворюваності кожні 5 днів. У разі спалаху хвороби навчальні заклади можуть закривати на карантин на 7-14 днів.

У Міністерствах охорони здоров'я та освіти сподіваються, що 1 вересня якомога більше школярів зможуть повернутися за парти. Для цього також розроблять сценарій змішаного навчання. Він передбачає обмеження одночасного перебування дітей у класах, навчання по змінах, можливість вивчати деякі предмети дистанційно. В Уряді кажуть, що, попри активну підготовку до навчального року, наразі

спрогнозувати епідеміологічну ситуацію на вересень майже неможливо.

Міністерство охорони здоров'я розробило загальні правила роботи шкіл з 1 вересня. Одне з них – обов'язкове вимірювання температури працівників школи й учнів. За температури 37,2 і вище їх не допускати до роботи або навчання. Батьки, які приводять дітей до школи, повинні бути в масках. У школі мають бути антисептики, класи регулярно провітрюватись. І в МОЗ, і в МОН визнають, що вимагати від дітей соціальної дистанції і маскового режиму протягом дня майже неможливо. Але можна розподілити потоки дітей і розсунути парти на відстань одного метра. У Міносвіти уточнюють, що масковий режим буде обов'язковим для вчителів. Збори педагогів слід буде проводити в дистанційній формі, за можливості більше уроків перенести на свіже повітря. Крім того, в новому навчальному році школам рекомендуватимуть скасувати масові заходи й екскурсії. Це означає, що першого дзвоника може не бути.

Зрозуміло, що остаточні рішення щодо роботи шкіл будуть відомі ближче до навчального року. В разі низького рівня захворюваності діти підуть до школи у звичайному режимі, якщо станеться спалах – освітній процес знову перенесуть у режим дистанційний. Очевидно, що універсальні рішення для всієї країни не буде. Тож кожна область та район повинні будуть визначатися залежно від епідеміологічної ситуації.

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ ШКІЛ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ

РЕЖИМ РОБОТИ ШКІЛ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОЇ СИТУАЦІЇ В РЕГІОНІ:

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА:

- обов'язкове вимірювання температури працівників школи
- при температурі 37,2 і вище – недопуск до роботи
- батьки і супроводжуючі особи в масках
- антисептики на вході до школи

Джерело: МОЗ

Білоцерківська організація Всеукраїнського об'єднання ветеранів щиро і сердечно вітає іменинників з числа ветеранського активу, які народилися у серпні:

О.І. Сокур, М.Г. Смачило, П.П. Терещенко, Т.С. Езертайло, Л.С. Галанзовська, Л.Ф. Чупак, П.М. Саноцький.
ШАНОВНІ НАШІ ІМЕННИКИ!

Від щирого серця бажаємо вам міцного здоров'я, сімейного щастя, благополуччя, добробуту, довголіття, мирного неба над головою. Нехай береже вас Господь!

З повагою – В.П. Шапочук,
голова Білоцерківської організації
Всеукраїнського об'єднання ветеранів

Вітаємо!

Щиро поздоровляємо активістів ради ветеранів 3-го мкрорайону, які свої дні народження святкують у серпні:

К.С. Андреева, О.М. Буженник, І.М. Бодян, А.М. Бескоровайний, А.Д. Васькова, К.Я. Герасименко, В.І. Гончарук, Е.Г. Цвіловська.

Також вітаємо наших ветеранів, які відзначають ювілей:

Г.М. Деркунова, Г.О. Коломієць, В.І. Михайлов, Л.О. Сіроштан, В.М. Щавінський.

Хай доля дарує років багато,
Відпустить здоров'я, любові й добра,
Хай повниться ласкою рідна оселя,
Без ліку в ній буде людського тепла.

З повагою – рада ветеранів 3-го мікрорайону

Домашнє насильство: час не мовчати

Світовий карантин через пандемію коронавірусу призвів до хвилі домашнього насильства. За даними ООН, навесні цього року в середньому кількість випадків зросла на 30%. В Україні статистика також невтішна. Якщо протягом усього 2019 року було зафіксовано 130 тисяч звернень з приводу домашнього насильства, то тільки за перший місяць карантину, з 12 березня до 7 квітня, до Нацполіції надійшло близько 42 тисяч таких викликів. Що слід знати і як протидіяти домашньому насильству, дізнавався Центр громадського моніторингу та контролю.

Не тільки фізична агресія

Хибною є думка, що насильство – тільки фізична агресія. Є чимало різновидів насильства, із яким стикаються вдома: психологічне, економічне, сексуальне. Психологічне насильство може проявлятися у приниженні, залякуванні, переслідуванні, постійному контролі з боку кривдника і словесних образах. Ігнорування, дискримінація та шантаж – все це прояви психологічного насильства.

«Дуже часто про психологічне насильство кажуть, що «це просто сварка», «це просто ревності» і «це нормально», але це ненормально. Те, що принижує честь та гідність особи, це і є насильство», – пояснює експертка громадської організації «Ла-Страда Україна» Ольга Дунебабіна.

Під економічним насильством слід розуміти обмеження у доступі до грошей, пошкодження майна, перешкоджання в доступі до їжі та житла, обмеження в можливості працювати або навчатись. Гвалтування, примус до сексу, вагітності чи аборту вважаються виявом сексуального насильства.

«Ситуація складна, по-перше, тим, що чимало людей ще вважають насильство винятково побиттям чи зґвалтуванням. Подруге, багато стосунків будуються на порушенні особистих кордонів партнерів і дітей. І якщо фізичне чи сексуальне насильство класифікувати і визначити легко, то з психологічним це набагато складніше. У деяких сім'ях за норму постійна образлива критика, звинувачення, словесні образи, обзивання нецензурними словами, приниження», – зауважує психологиня Оксана Кулик.

За статистикою Міністерства соціальної політики, кожна п'ята українська жінка стикалася з тією чи іншою формою насильства. Звичайно, страждають від цього і чоловіки, але це тільки 10% від загальної кількості жертв.

Контакти допомоги

Експерти кажуть, що перше правило у випадку домашнього насильства – не мовчати. Важливо розказати друзям, знайомим, сусідам або родичам. Їх слід попередити про можливу небезпеку і попросити звернутися до поліції в разі необхідності.

Якщо немає можливості розповісти про насильство знайомим, завжди можна звернутися на гарячу лінію 1547 з будь-якого телефону в Україні. Лінія є безкоштовною, анонімною та конфіденційною. Спеціалісти нададуть психологічну і правову допомогу. Також вони можуть поради, що робити у конкретній ситуації, у разі потреби – перемкнути на поліцію.

У деяких містах України можна зателе-

фонувати до мобільної бригади соціально-психологічної допомоги. Їхні контакти є на сайті Міністерства соціальної політики (msp.gov.ua).

Також у квітні МВС запустило чат-бот у Telegram для протидії домашньому насильству (police_helpbot). Він може допомогти викликати поліцію або швидку, переадресувати на спеціалістів безоплатної правової допомоги, які нададуть юридичну консультацію в онлайн-режимі.

Відповідальність за законом

На початку минулого року в Україні набув чинності закон щодо криміналізації домашнього насильства. Якщо раніше кривдника чекала лише адміністративна відповідальність, то тепер загрожує реальний строк. Згідно із законом, кожен із видів насильства передбачає різну відповідальність. Залежно від тяжкості злочину покаранням можуть бути громадські роботи на строк від 150 до 240 годин, арешт до шести місяців, обмеження волі до п'яти років або навіть позбавлення волі на термін до двох років.

Окремо закон передбачає захист дітей. Тепер вони вважаються жертвою насильства у тому разі, якщо були свідками злочинів. Крім того, вчителі, лікарі повинні повідомляти в поліцію про підозри насильства щодо дитини.

Також розширилося коло кривдників. Правозахисниця Ольга Дунебабіна пояснює: «Якщо раніше домашнім насильством вважались інциденти у подружжі, то ноні розширюється коло осіб. До нього тепер відносять колишнього чоловіка/дружину, громадянські шлюби. Розширене коло осіб, яких визнають кривдниками: прийомні батьки, особи, які спільно проживають чи проживали в одній родині, рідні брати, сестри, опікуни й інші родичі – дядько, тітка, племінниця, двоюрідні брати, сестри, двоюрідні дідуся та бабусі».

Попри те, що за останні декілька років держава запустила не один важливий проєкт щодо протидії домашнього насильства, ситуація і досі складна. Важливим напрямом залишається відкриття притулків, де постраждалі від насильства можуть пожити якийсь час. Ця проблема дуже актуальна для невеликих міст і селищ. Звичайно, на відкриття таких установ потрібне додаткове фінансування. Особливо важливо, щоб постраждалі від домашнього насильства мали доступ до психологічної допомоги, яка дозволить відновитися і стати на ноги.

ЛІТО ще господарює на повну, хоча осінь зрідка й нагадує про себе прохолодними днями, ночами, ранками. Та літо не здається, бореться, теплим промінням огортає спраглу землю. А інколи стишує свій галоп, стає на перепочинок і дарує нам комфортну прохолоду. І тоді ми дихаємо, дихаємо, дихаємо... Напиваємося свіжого повітря...

карантинні обмеження, неабияк підкорегували будні нашої вулиці. З самісінького ранку і до пізнього вечора, навіть ночі, в нас, як у мурашнику чи у вулику – всі на місці – і діти, і дорослі. І всі щось роблять, метушаться, одним словом, вертяться.

Новий день ми майже всі розпочинаємо одночасно – про те, що ранок настав, нас сповіщають вуличні собаки, мукання корів та їхні голосисті господині, а

ють корови, які в обідню пору неспішно повертаються з череди. Тоді вулиця затихає, поринає в теплу млість, не рухаються і не муркотять навіть коти, вони солодко потягуються десь у затінку.

Під вечір метушня поновлюється. Дехто повертається з роботи, знову брязкотить кухонне начиння, в когось мугикає музика, воркотять горлиці в сусідському садку, перемовляються на городі жінки... Діти теж радо зустрічають надвечір'я – вони знову повикочували свій транспорт, сміються, галасують, весело плюскочуться в басейнах, воду в котрих їм підігріло сонечко...

Коли на землю опускаються сутінки і її починають освітлювати вуличні ліхтарі, рухання припиняється. Настає тиша. Часом її порушує гавкіт собак, які вловили чужинця на своїй території. Розпочинають свої концерти цвіркуни. Дріботить, шурхочучи, попід вікнами їжачок, який звично ввечері теж виходить зі свого кубельця, щоби відпочити після спелотного дня. Важко гепають у траву груші-яблука...

Все затихає. Настає час для затишного чаювання й тихих розмов. Наступного дня все повториться знову. Й стає так хороше – це означає, що вулиця і люди на ній живуть...

Юлія ШТОНДА

Звучання літа

також затягне та гучне деренчання бензоек, які стають до роботи саме вдосвіта.

Вулиця прокидається, оживає. Сусіди перегукуються між собою, відчиняються зачиняються двері, дзенькають посуд та банки, які готуються до консервації, брязкають відра, хтось вибиває килими-доріжки, в когось гуде техніка, «віджимає» пральня машина... Зрештою до загалу підрунується вулична дівтора, котра з галасом викочується на велосипедах, самокатах, скейтах, роликах. І в багатьох із них гаркотять музичні колонки з попсовою музикою.

Спека впевнено приглулює усю цю круговерть. До відпочинку всіх заклика-

Літо таке багате й щедре – і на кольори, і на аромати. А ще літо по-особливому звучить. І йдеться не тільки про дзвінкі переспіви пташок, дзюрчання цвіркунів, шепіт зеленого листа на густих кронах дерев чи різнобарвних квітів. По-іншому в літню пору звучить... життя людей.

...Спека, а ще більше

► Із книги «Життя краплини»

Храмове свято на Заріччі

Микола Осика

...Тоді мені було лише повних двадцять два. 4-го серпня 1973-го року я поспішав з фотоапаратом «Зенит-В» до церкви Марії Магдалини. Церква гордо височіла на Заріччі, на помітному узвишші, неподалік греблі через Рось. Її спорудження було закінчене 1843-го року. Перші парафіяни – тодішні мешканці села Заріччя. На початку діяльності церкви її настоятелем упродовж кількох років був священник Семен Левицький – батько класика української літератури Івана Семеновича Нечуя-Левицького.

І ось – давно очікуваний храм – святої рівноапостольної Марії Магдалини – жінки, яка мала честь першою побачити воскреслого Ісуса – нашого Спасителя.

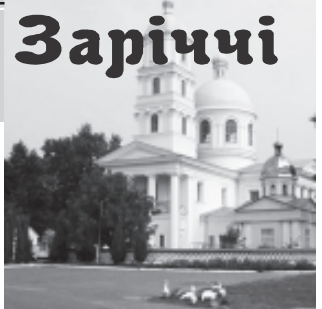
Заріччани й мешканці центру міста та його околиць, віряни з навколишніх сіл радісно поспішали до церкви. Поспішали до святого місця також білоцерківські та приїжджі старці. Здебільшого, це були дійсно інваліди з явними ознаками каліцтва, були душевнохворі, як, приміром, відома тоді багатом «паперова баба» – жінка, котра навіщо обмотувала себе шматками гофрованого картону й так мандрувала вулицями міста. Тоді я, звісно, ще не знав, що споконвіку біла православних церков виконували свою дивну місію

так звані «юродиви». Один із «божих старчиків» цілком благопристойний сучорлявий дідусь, побачивши спрямований об'єктив фотоапарата, в'їдливо зауважив: «Знімай-знімай! По скільки то долларів дадуть тобі за знімок?!»

Однак ніяких ні долларів, ні навіть тодішніх радянських рублів я заробляти не збирався. Мені просто було цікаво поринути в старовину, уважно споглядати, як відправляють службу Богу більше десятка священників. Вони прибули в гості на храмове свято до тодішнього настоятеля церкви Марії Магдалини отця Віктора (Цинцевича) та священника отця Миколая (Ковальчука). Нині вони обидва вже, на жаль, покійні. Царство Небесне їхнім душам...

Сонце пекло немилосердно, розтоплюючи віск церковних свічок, якими жваво торгували біля входу. Пишні букети квітів зорили пізньолітніми барвами то тут, то там. З відчинених дверей храму линув урочистий спів, розпливалися церковним подвір'ям аромати ладанового диму, змішуючись із пахощами страв, – тут же, в кухоньці двоповерхового будиночка, готувалося все необхідне для частування численних гостей.

Аж ось церковний спів стає гучнішим, люди на подвір'ї помітно пожвавилися. «Обхожденіє, обхожденіє починається!» – залунали голоси.

Вигравали відблиски сонця на золототканних ризах, на хрестах і коштовних оправах священних книг. Видовище було дійсно урочистим, навіть трохи казковим, таємничим. Попереду процесії ще не старий чоловік ніс дерев'яний хрест із розп'яттям. «Не давайте йому фотографувати!» – несамовито закричав він. – Бо напечатують нас у всіх газетах та журналах!»

Ой-ой-ой, незнайомий чоловіче! Та не надрукували б, не надрукували б нізачо. Адже в ті часи до сповідників не лише православ'я, а й будь-якої іншої релігії взагалі ставилися, мов до божевільних...

І ось відтоді позбігали роки, промайнули цілі десятиліття. Зовні змінилося місто над Россю, змінилося й Заріччя, оновлено до невпізнання саму церкву Марії Магдалини, і тепер там мало що нагадує стару споруду, яка незримо духовно поєднувала багато поколінь зарічан. На добре це, а чи на зле – судити вже нашим нащадкам... А я просто запросив вас подумки побувати разом зі мною на храмовому святі, яке відбулося досить давно – сонячного дня – 4 серпня 1973 року.

Забута зірка німого кіно

НАТАЛЮ АНДРІАНІВНУ ЛИСЕНКО (10 серпня минає 140 років із дня її народження) й нині згадують спочатку як племінницю славетного українського композитора й піаніста Миколи Лисенка, а вже потім силкуються пригадати бодай один із її фільмів чи щось із життя. Кого тут винуватити – невдячних нас за невміння берегти і пам'ятати свою історію та славу чи більшовицький режим, який викреслював і витруював з голів співвітчизників ім'я кожного, хто опинявся по інший бік залізної завіси?

Що відомо нам про Наталю Лисенко? Що дебютувала вона як актриса німого кіно 1915 року в фільмі «Катюша Маслова» за романом Льва Толстого – через рік після того, як Віра Холодна знялась в епізодичній ролі в екранізації «Анни Кареніної». Що творчі шляхи цих славетних українок ніколи не перетиналися – тоді кожна кіногрупа плекала своїх зірок, та й сценарії писалися зазвичай під двох головних героїв, навколо яких і розкручувався любовний сюжет, тож двом касовим актрисам в одному фільмі не було чого робити.

Відомо також, що на долю Наталі Лисенко випала неможлива до появи кінематографа слава. Друкарні не встигали множити листівки з портретами красуні, які величезними тиражами розходилися по всій Європі. Як і Віру Холодну, її вважали еталоном вроди. Їй заздрили, її прагнули наслідувати жінки, в неї захоувалися, маючи за щастя торкнутися бодай краєчка сукні, чоловіки. Її впізнавали, брали автографи, дарували квіти...

Ця популярність врятувала 1919 року Наталі Андріанівні життя, коли її разом з чоловіком Іваном Мозжухіним – також актором, який мав статус майстра світового рівня, заарештували на одному з кримських курортів і повели на розстріл разом з іншими «підозрілими особами явно непролетарського походження». Один з червоних командирів впізнав свою улюблену актрису і вивів із шеренги приречених...

Народилася ж майбутня зірка на півдні України, в Миколаєві. Спочатку грала на провінційних сценах, потім – у московському театрі Корша. За Івана Мозжухіна вийшла заміж, коли той уже був улюбленцем публіки, встигнувши після дебюту 1911 року в фільмі «Крейцерова соната» зіграти не один десяток кіноролей. Відтоді в багатьох фільмах зіркове подружжя знімалося разом, у спільному активі й знаменита картина «Отець Сергій». Загалом до від'їзду з більшовицької Росії Наталя Лисенко встигла зіграти майже у 20 фільмах – і це протягом п'яти літ! До співпраці її запрошували режисери Яків Протазанов, Чеслав Сабінський, Георгій Азагаров, Олександр Волков.

КРОСВОРД

По горизонталі: 1. Необмежена влада; сваволя. 5. Той, хто кого-небудь спокушає або спокусив. 9. Двигун літака, вертольота. 14. Металева засувка для замикання стулків вікон, дверей і т. ін. 19. Моряк, який служить у підводних частинах військово-морського флоту. 22. Підліток, юнак, який внаслідок акселерації є вищим на зріст, фізично більше розвинутим, ніж його ровесники попередніх поколінь.

По вертикалі: 1. Річка в Україні, ліва притока Дніпра. 2. Густа, в'язка або тверда речовина чорного кольору, яка залишається після перегонки деревного, торф'яного або кам'яновугільного дьогтю та дистиляції жирних кислот різних виробництв. 3. Тонкі дошки. 4. Рід нижчих грибів родини мукових. 6. «Чорні брови, карії...». 7. Ударно-спусковий механізм. 8. В релігії давніх єгиптян – богиня неба, дружина бога землі Геба. 10. Всесвітня продовольча програма ООН. 11. Академія технологічних наук. 12. Рос. авто. 13. Ай, ого (поет.). 14. Головний убір. 15. Річка в Південній Азії, яка витікає з Тибету й впадає в Індійський океан. 16. Генетично модифікований організм. 17. Прісноводна риба родини коропових із товстим слизким тілом. 18. Відтворена письмово або в друкованому вигляді авторська праця, документ, пам'ятка тощо. 20. ...-таки. 21. Місто та муніципалітет у Франції, у регіоні Центр, департамент Ер і Луар.

1		2	3		4
5	6	7	8		
9	10	11	12	13	
14	15	16	17		18
19		20	21		
22					

20. Всє. 21. Дре. 15. Інд. 16. ГМО. 17. Лін. 18. Текст. ВП. 11. АТН. 12. Ока. 13. Оре. 14. Шланг. 15. Мукор. 6. Оч. 7. УСМ. 8. Нут. 10. По вертикалі: 1. Двєса. 2. Тек. 3. Підводник. 22. Акселерат. 19. Птаводник. 14. Шпінгалет. Спокучник. 9. Авіаототр. 14. Шпінгалет. По горизонталі: 1. Деспотизм. 5. Луар.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.

Громадська думка
Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: **6-33-02**.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ "Альфа-Банк" в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.